

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Dragostea nu este despre tine însuși, ci
este întotdeauna despre celălalt.” – Schiarhimandritul Ioachim Parr*

Nr. **381** / 14 martie 2021

SFÂNTUL
LUCA AL CRIMEEI

1877 - 1961

TÂLCUIRE LA RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

PARTEA I

„Doamne și Stăpânul vieții mele! Duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie!”

Așa începe Sfântul Efrem marea sa rugăciune. De ce începe cu cererea izbăvirii de trândăvie, de parcă nu ar fi patimi mai grele ca trândăvia? Sfântul Efrem vorbește anume despre trândăvie – iar el știe mai bine ce e mai important, ce e mai pierzător, ce patimă e mai puternică, mai primejdioasă. El începe rugăciunea sa cu cererea ca Domnul să nu ne dea duhul trândăviei: așadar, trândăvia este o patimă foarte primejdioasă. Trândăvia dă naștere unui număr uriaș de păcate. Oamenii trândavi zac fără să facă nimic – zac și visează. La ce? La nimic. Gândurile

lor hoinăresc adeseori fără nicio țintă; își amintesc trecutul, fericirea, bucuriile pe care le-au trăit, visând ca toate acestea să se repete. Nu se gândesc la nimic serios, ci doar la asemenea lucruri; nu se concentrează cu gândul la viața serioasă și importantă, la răspunderea uriașă pe care fiecare o are nu numai înaintea oamenilor, ci și înaintea lui Dumnezeu. Viața ne-a fost dată ca să ne grăbim – să ne grăbim a săvârși marea lucrare a curățirii inimii noastre urmând Domnului Iisus Hristos. Iar această urmare este lucrare încordată, adeseori osteneală grea, iar nu trândăvie. Este îndurare de suferințe pentru Domnul Iisus Hristos, iar trândăvia nu vrea să sufere, fuge de suferințe.

„Doamne și Stăpânul vieții mele! Duhul grijii de multe nu mi-l da mie!”

Ce este duhul grijii de multe? Este ceea ce se numește deprimare! Oamenii care nu înțeleg deloc creștinismul, care nu înțeleg viața noastră duhovnicească, au senzația că toată religia creștină este plină de duhul deprimării. Uitându-se la monahi, care umblă în haine negre, cu ochii plecați și prefirând mătăniile, ei cred că toată religia este posomorâtă ca înfățișarea monahilor – dar lucrurile nu stau deloc așa. Această idee este

contrară duhului de care e pătruns tot creștinismul – căci, spuneți și voi, un om deprimat poate avea puterea duhovnicească, vioiciunea duhovnicească de care are nevoie neapărată pentru a merge pe calea strâmtă luptându-se neconținut cu dracii? Bineînțeles că nu!

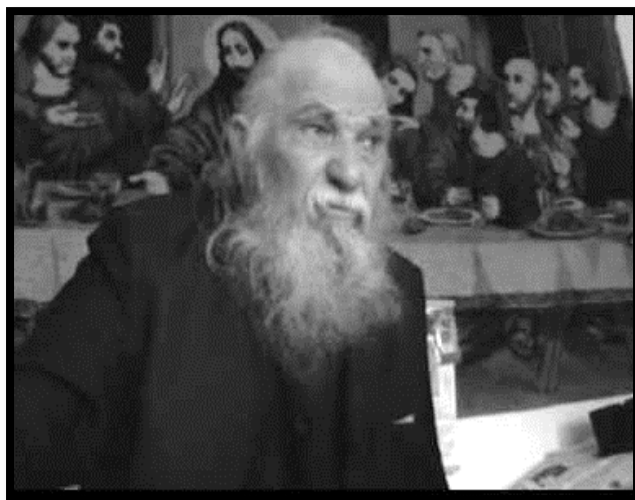
Religia noastră nu este o religie a deprimării; dimpotrivă, ea este o religie a vioiciunii, energiei, tăriei voinței, tăriei de caracter. Religia noastră are ca roadă nu deprimarea, ci un lucru așa de diametral opus, despre care Apostolul Pavel vorbește astfel: „*Iar roada duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, blândețea, înfrânarea, curăția. Împotriva unora ca acestea nu este lege*” (Gal. 5, 22-23). Iată, acesta este duhul autentic, aceasta este esența religiei noastre: nicidecum deprimare, ci dreptate, bucurie pașnică în Duhul Sfânt. Oare cel ce are această bucurie poate fi deprimat? Bineînțeles că nu! Oamenii se înșală adeseori luându-se după aspectul exterior. Creștinul autentic nu are înfățișarea celor dedați plăcerilor vieții. El e întotdeauna pașnic, adeseori pare profund îngândurat, umblă cu capul plecat, cufundat în cugetările sale. Oare asta înseamnă că este deprimat? Nu: asta înseamnă că

bucuriile lumești, pe care alți oameni le prețuiesc, sunt departe de creștini, le sunt străine așa cum adultului îi sunt străine jucăriile și distracțiile de copii.

Gândurile creștinului sunt concentrate asupra celor veșnice, asupra Împărăției lui Dumnezeu, asupra întoarcerii către Domnul Iisus Hristos, și ca atare el e întotdeauna serios și gânditor. Uneori se întâmplă ca și creștinii să fie deprimați, abătuți. După ce au înaintat mult pe calea lui Hristos, pe calea lepădării de lume, se întorc câteodată cu gândurile la calea de mai înainte; li se pare că degeaba s-au abătut de pe acea cale, că ar fi fost bine să umble pe calea largă, bătătorită, pe care merg cei mai mulți oameni. Atunci cad în depresie. Aceasta e o stare a oamenilor care au cunoscut mari taine ale lui Hristos, care au părăsit calea cea largă a smintelilor lumii și au mers în urma lui Hristos pe calea pătimirilor. Pe aceștia caută să-i smintească diavolul, pe aceștia încearcă să-i oprească legiuni de draci și să-i abată de pe calea lui Hristos arătându-le imagini ale vieții de plăcere pe care au părăsit-o, ale fericirii familiale, ale bucuriei prieteniei, trăgându-i de pe calea cea mare a Domnului înapoi pe calea lumească. Adeseori, dracii reușesc să-și atingă scopul:

omul cade în depresie, își pierde râvna pentru Domnul Iisus Hristos, și aceasta este o mare primejdie care-l pândește pe orice creștin în calea urmării lui Hristos, este o sminteală diavolească. Aceste curse ale duhurilor întunericului le-au fost întinse tuturor nevoitorilor cu viață sfântă, și marea lor majoritate a învins duhul deprimării, cel insuflat de diavol, prin rugăciune, prin post și prin priveghere.

Sursa: **Sfântul Luca al Crimeei**, *Tâlcuire la Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul*, Editura Sophia, 2014

ARHIMANDRITUL
PAULIN LECCA

1914 – 1996

„FACĂ-SE VOIA TA!”

Dacă ne vom gândi la prăbușirea lui Lucifer și la căderea primului om, vom vedea că ceea ce l-a prăbușit pe satana și l-a izgonit pe Adam din Rai a fost voia lor

proprie, neascultarea lor de Dumnezeu. Și atunci, pentru a ne urca acolo de unde au căzut îngerii răzvrățiți și, după ei, primii oameni, trebuie să renunțăm cu desăvârșire la voia noastră dezordonată și păcătoasă. Noi zicem în rugăciune: „Facă-se voia Ta, precum în Cer, așa și pe pământ”. Dar pentru ca să putem face acest lucru, trebuie să anulăm în așa măsură voia noastră proprie, încât, de ni se va porunci – asemenea ucenicului din Pateric – să plantăm varza cu rădăcina în sus, s-o facem fără nicio ezitare. Aceasta este culmea tăierii voinței și părerii noastre personale.

Iar această tăiere a voii și a părerii noastre are un tâlc adânc, fiindcă numai așa putem tăia

văstarele păcătoase ale voinței noastre decăzute pentru a da libertate pomului nostru sufletesc să se dezvolte în voia lui Dumnezeu și să aducă toate roadele Duhului. Și dimpotrivă, de nu le vom tăia, atunci toată seva ființei noastre se va irosi în zadar, hrănind văstare netrebnice, iar noi, pe lângă faptul că nu vom da niciun rod, ne vom răzvrăti mereu atât împotriva lui Dumnezeu cât și împotriva oamenilor, socotind că păreriile și voile noastre sunt mai bune decât ale lui Dumnezeu și ale oamenilor. De aici pornesc toate ereziile și rebeliunile din Cer și de pe pământ.

Sursa: **Arhimandritul Paulin Lecca**, *Adevăr și Pace, Tratat teologic*, Editura Bizantină, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Luni - Joi 15-18 martie	18:00	Pavecernița Mare → Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul
Sâmbătă 20 martie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Pomenirea morților → Sâmbăta Sfântului Mare Mucenic Teodor Tiron
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 21 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 24-26; 32-40; Ev. Ioan 1, 43-51 (Chemarea lui Filip și a lui Natanael); glas 8, voscr. 8 → Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală